

Не далече отъ този омагьосанъ кжтъ преди много години се издигалъ голѣмъ болярски замъкъ. Тукъ живѣялъ старъ боляринъ съ едничкъ синъ, едничка радостъ. Синътъ съ своята хубостъ очудвалъ свѣта, а смѣлостта иу познавалъ всѣки боляринъ съседъ. Отъ малкъ той слушалъ за чудната самодива и расълъ съ едничка мисълъ — голѣмъ шомъ стане, самъ да се изкачи и да я хвърли въ водитѣ. И ето, че дошло време своето желане да изпълни. Но какъ баща си да излъже?

— „Татко, днесъ на ловъ ще тръгна! не ме очаквай скоро да се върна!“...

И шомъ отъ замъка излазя бързо къмъ „Синитѣ вирове“ се отправя. Не сѣща кога предъ тъмнитѣ скали се изправя. Слънцето залѣзва и първата звезда страховито на небето затрепва. Месецътъ се подава и съ него надъ скалитѣ бѣлата самодива изгрѣва.

О, тебе търся, магьоснице малка! — вика красивия смѣлчага и като бѣсенъ тича нагоре по скалитѣ. Ето, още скокъ и ще извърши това, което отъ толкова години мечтае. А тя стои срещу него, смѣе се, не иска и да знае. Той ржце простира вече да я хване, но . . . краката натежаватъ и . . . младия момъкъ като камъкъ надоле полетява.

Вирътъ се раздвижва, две вълни надъ него заиграватъ, глухъ смѣхъ зазвѣнтява и следъ мигъ всичко опустява. . .

Чака стариятъ баща едничката си рожба, чака дни, седмици . . . А страшната вестъ се прѣска въ селото. Както свѣткавица преминава отъ уста на уста и ето, че стига до нещастния старецъ. Той простенва отъ болка и изрича:

„Въ свѣта азъ имахъ само единъ синъ! Той бѣ за мене всѣка радостъ! О, азъ за него ще отмѣстя!“

Мълкомъ сбира и повежда по-вече отъ сто воини. И, сякашъ, скърбътъ му бѣше дала сили — върви напредъ съ твърди стѣпки — не гледа и не сееща, че стои предъ урви, стѣрмнини.

Най-сетне той вижда предъ себе си мрачитѣ скали. За мигъ се спира, гледа ги, въздъхва тежко, па нарежда: „Обградете ги отъ всички страни! Кой